

Sygn. akt IX W 605/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2014 r. sprawy

P. K.

syna M. i D. z domu D.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 04 stycznia 2014 r., w godz. 21⁰⁰ - 23⁵⁰ w O., ul. (...) będąc organizatorem spotkania towarzyskiego zezwolił na głośne odtwarzania muzyki, tańce i śpiewy, czym zakłócił spokój oraz spoczynek nocny A. B. (1), ponadto w miejscu jw., w trakcie interwencji ok. godz. 23⁵⁵ odmówił podania danych personalnych interweniującemu funkcjonariuszowi (...)

- tj. za wykroczenia z art. 51 § 1 kw i art. 65 § 2 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **P. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 51 § 1 kw i art. 65 § 2 kw i za to na podstawie art. **51 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw** skazuje go na **karę 700,- (siedemset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 04 stycznia 2014 r., około godziny 23:55 funkcjonariusze(...)Ł. L. (1) i J. B. (1) na polecenie dyżurnego K. O. udali się na ulicę (...) w O. gdzie miało mieć miejsce zakłócenie ciszy nocnej w mieszkaniu nr (...). Już wchodząc do klatki schodowej budynku funkcjonariusze słyszeli głośno grającą muzykę, rozmowy i krzyki, które dochodziły ze wskazanego mieszkania. Funkcjonariuszom po kilkukrotnym pukaniu do drzwi mieszkania nr (...) ostatecznie otworzył mężczyzna pod wyraźnym wpływem alkoholu, który oświadczył, że jest właścicielem tego mieszkania. Po podaniu mu powodu interwencji oświadczył arogancko, że nic takiego się nie stało i mimo ponawianych próśb i pouczeniu o konsekwencjach nie chciał się przedstawić ani okazać dokumentu tożsamości. Próbował nawet zamknąć drzwi przed (...), jednak ostatecznie po namowie osób będących w mieszkaniu podał ustnie swoje dane osobowe, które potwierdził jeden z jego gości. Mężczyzną tym okazał się obwiniony P. K.. Funkcjonariusze za stwierdzone naocznie

wykroczenia zaproponowali mu mandat karny w kwocie 500,- zł. Początkowo obwiniony zgodził się go przyjąć, lecz ostatecznie zmienił zdanie i odmówił jego przyjęcia.

Wobec powyższego P. K. został obwiniony o popełnienie wykroczeń z art. 51 § 1 kw i art. 65 § 2 kw.

(dowody: zeznania świadków - A. B. – k. 19 – 19v; Ł. L. – k. 19v; J. B. – k. 19 v; częściowo K. Z. – k. 19v; notatka urzędowa – k. 3 -3v)

W trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na niej bez usprawiedliwienia i nie nadesłał wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Pomimo, iż obwiniony formalnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd uznał, że przeprowadzone podczas rozprawy dowody w pełni potwierdzają zarzuty wniosku o ukaranie.

Podkreślić należy, że oba zarzuty wniosku o ukaranie potwierdzają zeznania funkcjonariuszy (...) Ł. L. i J. B., którzy przeprowadzali interwencję. Zeznali oni zgodnie, że w mieszkaniu obwinionego było głośno, przebywało tam kilka osób. Potwierdzili oni aroganckie zachowanie znajdującego się pod wpływem alkoholu obwinionego, który nie chciał im podać swoich danych osobowych a nawet próbował im zamknąć drzwi „przed nosem”.

W ocenie Sądu powyższe zeznania zasługują na podzielenie, ponieważ są spójne i korespondują ze sobą. Należy również podkreślić, że funkcjonariusze zeznawali jedynie na okoliczności związane z ich służbą, są dla obwinionego osobami zupełnie obcymi i nie mają powodów, aby bezpodstawnie go obciążać. Wszystkie te okoliczności świadczą o ich bezstronności.

Przebieg interwencji przedstawiony przez funkcjonariuszy potwierdzają również zeznania pokrzywdzonego A. B.. Pokrzywdzony zeznał, że odgłosy muzyki i rozmów, w tym wulgaryzmów dochodzące z mieszkania obwinionego uniemożliwiały mu wykonywanie normalnych czynności dnia codziennego. Podkreślił, że sytuacje podobne miały już miejsce wcześniej, jednak nie były one aż tak drastyczne, więc dopiero w dniu zdarzenia zdecydował się wezwać Policję. Sąd stykając się z tym świadkiem bezpośrednio na rozprawie nie dopatrywał się żadnych okoliczności świadczących o braku obiektywizmu z jego strony.

Przebieg zdarzenia przedstawiony przez funkcjonariuszy i pokrzywdzonego potwierdza również dowód z dokumentu w postaci notatki urzędowej sporządzonej przez Ł. L.. Zawiera ona szczegółowy opis przebiegu zdarzenia, została sporządzona bezpośrednio po przeprowadzonej interwencji.

Sąd nie podzielił zeznań świadka K. Z. w zakresie, w jakim twierdził on, że zachowanie osób przebywających w mieszkaniu obwinionego nie było głośne, bowiem zeznania te są nielogiczne i nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Ponadto świadek ten uczestniczył w zabawie u obwinionego i wspólnie z nim spożywał alkohol i zachowywał się głośno. W ocenie Sądu swoimi zeznaniami starał się chronić znajomą osobę przed poniesieniem odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Mając powyższe na uwadze wina obwinionego nie budzi wątpliwości i została mu należycie udowodniona. Swoim zachowaniem obwiniony wyczerpał znamiona wykroczeń określonych w przepisach art. 51 § 1 kw i art. 65 § 2kw.

Do przypisania odpowiedzialności za czyn określony w art. 51 § 1 kw niezbędne jest określenie pojęcia wybryku, który zakłóca spokój innym osobom. Nie ulega wątpliwości, że jest to krzyk, hałas, głośne słuchanie muzyki, czy ogólnie głośne zachowanie. Czyn określony w art. 51 § 1 kw, którym sprawca zakłóca spokój czy porządek publiczny bądź spoczynek nocny rażąco odbiega od przyjętych w danych okolicznościach obowiązujących norm zachowania. Zachowanie sprawcy pozostaje w oczywistej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Należy także przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 02.12.1992 r. określający wybryk jako zachowanie, którego

„wśród konkretnych okoliczności czasu, miejsca i otoczenia, ze względu na przyjęte zwyczajowo normy ludzkiego współżycia nie należało się spodziewać, które zatem wywołuje powszechnie negatywne oceny społeczne i uczucia odrazy, gniewu, oburzenia. Wybryk charakteryzuje sprzeczność z powszechnie akceptowanymi normami zachowania się (III KRN, 189/92). Zatem zachowanie obwinionego polegające na bardzo głośnym odtwarzaniu muzyki i głośnych rozmowach z całą pewnością było sprzeczne z obowiązującymi zasadami współżycia społecznego i wywołało uczucie gniewu u pokrzywdzonego oraz zakłóciło jego spokój, tym bardziej, że miało miejsce już w godzinach wieczornych przeznaczonych na odpoczynek.

Do przypisania odpowiedzialności za czyn określony w art. 51 § 1 kw niezbędne jest zaistnienie skutku w postaci zakłócenia spokoju. Skutek ten niewątpliwie nastąpił, ponieważ obwiniony odtwarzał muzykę tak głośno, że była słyszalna zarówno na klatce schodowej, co jednoznacznie zostało potwierdzone przez funkcjonariuszy, jak i w mieszkaniu pokrzywdzonego.

Policja, jako organ państwowy z mocy ustawy upoważniony do legitymowania osób ma prawo, a w trakcie wykonywania czynności służbowych nawet obowiązek, opierać się na danych i dokumentach, które są niezbędne do przeprowadzenia tej czynności. Zatem obwiniony odmawiając podania swoich danych, okazania dokumentu znacznie utrudnił funkcjonariuszom wykonywanie czynności służbowych i przeprowadzenie interwencji. Obwiniony nie mógł mieć wątpliwości, co do tożsamości (...), którzy przedstawili się i podali jej powód interwencji, ponadto byli umundurowani. Zatem z premedytacją nie udostępnił dokumentu i nie podał swoich danych uprawnionym funkcjonariuszom popełniając tym samym wykroczenie z art. 65 § 2 kw.

Jako dodatkowe okoliczności obciążające Sąd uznał aroganckie zachowanie obwinionego, jego stan nietrzeźwości i nasilenie złej woli, a także popełnienie w krótkim czasie dwóch wykroczeń w warunkach art. 9 § 2 kw.

Sąd nie dopatrywał się w stosunku do obwinionego, żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny w kwocie 700,- złotych jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionych czynów. Orzeczonej karze w pełni zrealizuje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej oraz zmotywuje obwiano do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

O kosztach orzeczono na podstawie przytoczonych w wyroku przepisów uznając, że obciążenie nimi obwinionego byłoby nadmiernym ciężarem.